

LBRIS

We know
books

Salamanda Drake

Dragonsdale

ȚINUTUL DRAGONILOR

Traducere din limba engleză:

LARISA LUNGU

editura rao

LRDIS

We know
books.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAKE, SALAMANDA

Dragonsdale - Ținutul dragonilor / Salamanda Drake; trad.:
Larisa Lungu. - București: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-74-5

I. Lungu, Larisa (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru Ali

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SALAMANDA DRAKE
Dragonsdale

Copyright © Salamanda Drake 2007
Ilustrație copertă © Gilly Marklew, 2007
Ilustrații interior © Gilly Marklew, 2007
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8251-74-5

Insulele din Bresal

Departe, departe în ocean, dincolo de orice țărmuri cunoscute
atârână ca din cer un nor uriaș de ceață – Vălul.

Strălucitoarea cortină albă a Vălului
ascunde un minunat secret.

Căci dincolo de Văl se află Insulele Bresal –
Tărâmul celor binecuvântați.

Insulele adăpostesc oameni, sirene, parzi și perytoni,
wyvernii și capricorni...

... și dragoni.

Piloni nord-vest

Dragonsdale – Casa și grajdurile

Camera echipamentelor

Fântâna

Curtea grajdurilor

Spațiul paradelor

Fierăria

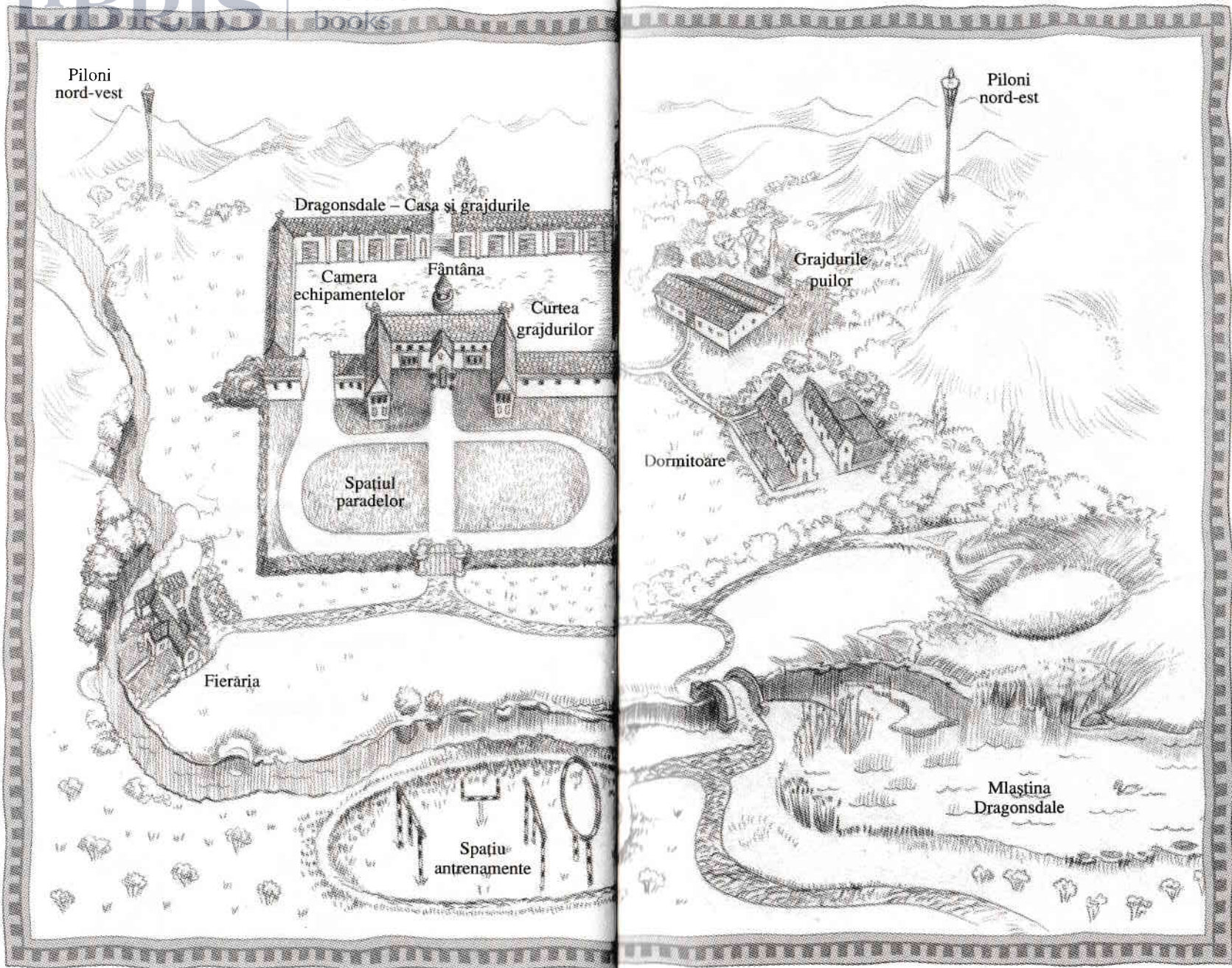
Spațiu antrenamente

Piloni nord-est

Grajdurile puilor

Dormitoare

Mlaștina Dragonsdale

Capitolul 1

– Sky, lasă-mă în pace!

Cara ajunsese la capatul răbdării. Skydancer tocmai îi dăduse în joacă un ghiont care o trimisese drept în mijlocul boxei pavate cu dale de piatră, făcând-o să scape lopata din mână. Pe când fata se aplecă să o ridice, dragonul își mai legănă o dată capul și o îmbrânci din nou. Cara se întoarse, ridică lopata și îl atinse iute peste bot. Skydancer începu să clipească des, de parcă nu i-ar fi venit să creadă, și-și luă o mină ofensată.

– Degeaba te uiți așa la mine, îl certă Cara. Cum vrei să faci curat în boxa ta dacă tu nu faci decât să mă împingi întruna încoace și încolo?

Skydancer o privi pe Cara cu una dintre expresiile lui cele mai indiușătoare iar fata izbucni în râs. Sky îi cunoștea prea bine slăbiciunile și știa că nu ar fi putut să rămână supărată pe el prea mult timp. Cara întinse o mână și îi scărpină creasta verde, acoperită cu solzi, care se întindea între pata aurie pe care dragonul o avea în frunte și ochiul său stâng.

Skydancer își închise ochii imenși de culoarea alunelor și fornăi de plăcere, apoi își arcui spinarea și își întinse labele din față, așa încât pintenii i se ridicau și se lasau la loc pe podeaua

de piatră scoțând sunete moi, în timp ce dragonul se relaxa. Își deschise aripile pe jumătate, le strânse din nou în falduri atingând cu vârfurile lor pereții boxei, apoi se așeză iar și își încolăci coada cea lungă al cărei vârf ascuțit ca un spin lovea ușurel podeaua, și toate acestea în timp ce Cara continua să îl alinte cu duioșie.

– Știu că ai chef de joacă, îi zise ea, încercând să își păstreze vocea cât mai fermă. Dar știi foarte bine că mai întâi trebuie să îmi termin treburile: am de scos gunoiul din boxele celorlalți dragoni și trebuie să dau o raită și pe la pui. Cu cât mă ții aici mai mult, cu atât o să îmi ia mai mult timp să termin ceea ce am de făcut.

Cara încetă dintr-odată să îl mai scarpine și se ridică.

– Ma întorc cât pot de repede, îți promit.

Sky scoase un piuit plin de tristețe și se furișă spre platforma unde obișnuia să doarmă. Se învârti pe loc de câteva ori, cam ca un câine uriaș care vrea să se așeze în coșul lui, apoi se încovrigă cu nasul vârât sub coadă și îi aruncă Carei o privire plină de autocompătimire.

Cara termină de măturat bălegarul urât mirositor al dragonului, îi făcu semn cu mâna în loc de „la revedere“, și ieși în curtea care se întindea în fața grajdurilor. Fata lăsă gunoiul să cadă într-o roabă deja plină cu gunoiul strâns din boxele celorlalți dragoni și închise ușa grea de fier în urma ei, își șterse mâinile pe vesta de piele plină de pete și își dădu la o parte de pe ochi o șuviță de păr roșcat-închis.

– Asta e muncă grea, nu glumă! îi strigă Breena, care curățea boxele din cealaltă parte a curții, fluturând o mână înspre ea.

– Da, și grozav de parfumată! îi răspunse Cara fluturând și ea o mână.

– Păi cineva trebuie să facă și asta, îi răspunse Breena și își strânse buzele imitând-o destul de bine pe doamna Hildebrand, instructoarea-șefă a echipei de călărie de la Dragonsdale, și adăugă:

– Nu uitați, fetelor, dragonii înseamnă mai mult decât joacă și distracție!

Cara chicoti, iar Breena o privi grăitor.

– Oricum, nu ne putem permite să tândalim. Am încurcat-o dacă pentru concursul de mâine locul ăsta nu o să fie lună de curățenie!

– Mai bine nu îmi aduce aminte!

răspunse Cara, cutremurată de un fior.

Breena păru surprinsă.

– Adică vrei să spui că tu nu arzi de nerăbdare să înceapă concursul? Și, în plus, o să călărească și Wony, nu-i așa?

– Da, dacă poți să numești „călărie“ ce face ea, spuse Cara, dar se căi de îndată pentru vorbele care îi scăpaseră.

– Of, nu am vrut să spun asta. Biata Wony face tot ce poate și, în plus, își iubește la nebunie micuțul dragon...

– Dar cade cam des de pe el... continuă Breena strâmbându-se. Ei, lasă, înveselește-te. O să vezi că o să te distrezi de minune!

– Nu prea cred că o să pot. Doar o să fie și Hortense pe aici, nu-i așa? răspunse Cara.

– Ah, da, Înălțimea Sa, făcu sugestiv Breena și ridică din umeri. Păi, oricum, nici eu, nici tu nu putem face nimic în privința ei. Tot ce poți să faci e să îi zâmbești cât poți tu mai frumos...

– Să îi zâmbesc lui Hortense? întrebă Cara, strâmbându-se profund dezgustată.

– Da, exact, și să sperii că o să cadă de pe dragon și o să atezizeze în ceva foarte urât mirositor.

Cara zâmbi.

– Ei da, asta mi s-ar părea cu adevărat distractiv! Bine, am plecat, ne vedem la prânz.

Breana îi făcu semn cu mâna și intră într-una dintre boxe.

Cara ridică mânerul roabei, simți o durere neașteptată în spinare, tresări și lăsă roaba la pământ. Hm, se simțea că muncise din greu încă din zori!

Zgomotul unor aripi care loveau cu putere aerul o făcu să ridice ochii spre cer. O formație alcătuită din cinci dragoni tocmai zbura pe deasupra capului ei. Cara nu putu decât să își imagineze îndemnul și strigătele călăreților în timp ce aceștia își dirijau dragonii ca să se așeze într-o formă perfectă de diamant. Îi recunosc în fruntea lor pe Tod, care îl încălcase pe Dawnspinner, dragonul lui de vânatoare din soiul Ridgeback. Zburând atât de apropiați încât mai că li se atingeau vârfulurile aripilor, cei din patrula înaripată dădură un ocol pe deasupra clădirilor din piatră albă care alcătuiau ferma Dragonsdale și se îndepărtară ca să dea o raită peste întinderile sălbatice dintre Dragonsdale și culmea înzăpezită a munților Cloudside, vârful cel mai înalt de pe Insula Seahaven.

Cara simți un bine-cunoscut fior de invidie și dorință. Din cea mai fragedă copilărie își dorise să poată călări dragoni, să simtă plesnetul aerului în zbor, adăpostită între gâtul sinuos și umerii puternici, legănată de aripile uriașe. Cu toate acestea, întreaga viață nu făcuse decât să-i îngrijească pe dragonii pe care îi încălcau alții. De ce oare ea nu putea să fie acolo sus, pe cerul albastru, în vântul sălbatic, zburând pe propriul ei dragon, în loc să fie obligată să stea aici ca să curețe boxele de la Dragonsdale? Măcar dacă ar avea voie să zboare...

– Iar stai și pierzi timpul degeaba?

Cara se simți copleșită de vinovație și întoarse privirea spre tatal ei.

– Nu m-am oprit decât o clipă, tati.

– Da? M-ar mira să fie așa cum spui.

Huw, stăpânul dragonilor, era un bărbat îndesat – care semăna destul de puțin cu fiica lui zveltă și cu picioare

lungi, avea un nas cârn și ochi cenușii și ageri cărora nu le scăpa nimic. Chiar și așa, îmbrăcat în tunica pătată de sudoare și cu nădragii de călărie ce își pierduseră forma de atâta purtat, aerul de persoană cu multă experiență și autoritate pe care îl afișa stăpânul dragonilor lăsa o impresie puternică asupra oricui dădea cu ochii de el. În Bresal, Huw era cunoscut drept stăpânul de la Dragonsdale, cea mai cunoscută crescătorie de dragoni și fermă de antrenament din întreg Arhipelagul.

Tatăl Carei făcu semn cu capul său acoperit cu păr cărunt spre boxa lui Skydancer și spuse:

– Presupun că iar ți-ai pierdut timpul cu preferatul tău.

– Trebuie să curăț și boxa lui Sky, așa cum le curăț și pe celelalte.

– Am observat că îți ia mai mult timp să o cureți pe a lui decât pe ale celorlalți dragoni.

Cara nu mai avu ce să răspundă la această remarcă, pentru că știa prea bine că era adevărată.

– Se simte atât de singur...

Dar făcuse o greșală spunând acele cuvinte. Tatăl ei se încruntă:

– Nu s-ar mai simți atât de singur dacă ar accepta să fie antrenat și încălecat. Și-ar merita porția de mâncare, la fel ca toți ceilalți. Dragonsdale este o crescătorie, nu un azil pentru dragoni leneși. Avem nevoie de dragoni de pază care să ne apere, dragoni de vânatoare care să ne hrănească, dragoni de călărie și de spectacol ca să câștige concursuri, iar dacă Skydancer o să continue să își sfideze antrenorii...

– Dar, tati, protestă Cara, tu știi că Sky e un Goldenbrow, asta este o rasă atât de rară...

– Poate să fie la fel de rar ca o unghie de la piciorul unei sirene, pentru mine nu are nici o valoare dacă nu ne lasă să îl antrenăm. Nu ne putem permite să dăm de mâncare unor guri nefolositoare, asta e tot.

Cara simți de parcă o mână înghețată îi încleșta inima.

– Tati...

Fata îi pusese de nenumărate ori acea întrebare și știa că nu există nici o speranță, dar nu se putu opri să mai facă o încercare:

– De ce nu mă lași pe mine să îl încălec pe Sky? Știi sigur că pot să reușesc! Știi că pot să îl antrenez! Te rog, tati...

Cara își curmă șuvoiul vorbelor, căci văzu cum chipul tatălui ei se întuneca, precum cerul înainte de furtună. El nu ridică tonul, dar vorbele lui o plesniră pe Cara fără cruțare:

– Știi prea bine că nu o să te las niciodată să încăleci un dragon și cunoști foarte bine motivul. Nu o să mai discutăm pe tema asta. Ne-am înțeles?

Cara își plecă fruntea.

Stăpânul dragonilor își mai privi o clipă fiica, apoi dădu din cap morocânos:

– Atunci, ne-am înțeles. Acum, să vorbim despre altceva. Am o însărcinare nouă pentru tine.

Cara ridică privirea, în timp ce tatăl ei își duse degetele la gură, scoase un fluierat ascuțit și făcu un semn cu capul. În fundul curții, o siluetă mărunta se arată din umbră și veni în grabă spre locul unde se afla stăpânul de la Dragonsdale.

– El e Drane, spuse Huw, e de la una dintre fermele din Walds. Tatăl lui m-a rugat să îl iau la noi ca ucenic la grajduri. Expresia de pe chipul său spunea clar că nu se așteaptă la prea multe de la noul lui învățăcel.

Înainte ca ea să aibă timp să îl salute pe băiat, tatăl ei continuă:

– O să îți dea o mână de ajutor la treburile din curte. Arată-i unde sunt frânghiile și, după ce terminați, ia-l cu tine în casă și dă-i să mănânce. Bineînțeles, asta dacă nu o să îl mănânce dragonii pe el mai întâi.

Pe chipul lui Drane apăru o expresie îngrozită, și băiatul înghiți în sec.

– Și nu mai pierdeți timpul, mai spuse aspru Huw. Doar știți foarte bine că mâine avem concurs la Dragonsdale. Nimeni nu o

să vrea să cumpere un dragon dintr-un loc care arată întocmai ca o cocină de porci.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Cara își studie atent noul asistent. Drane era un băiat cu fața uscățivă, cu o claie de păr ciufulit, cenușiu-închis și purta tunică din lână. Într-un cuvânt, avea un aer jalnic.

Cara strâmbă din nas.

– Astea sunt toate hainele tale?

Drane aprobă din cap posomorât.

– Trebuie să îți găsim niște lucruri din piele, îi spuse Cara, lâna nu o să reziste nici un minut în preajma dragonilor.

Drane aruncă o privire neliniștită spre boxe:

– D-dar d-d-de ce?

– O să vezi tu...

Cara avea o inimă bună, însă cearta cu tatăl ei – una dintre multe altele – reușise să o înfurie. În plus, faptul că trebuia să fie dădaca unui nou ucenic nu o bucura defel. Mai mult ca sigur că nici acesta nu avea să se dovedească bun la ceva. După părerea Carei, cei mai mulți dintre băieții erau complet nefolositori, cât despre cei care își începeau munca la boxe, ei bine, foarte puțini reușeau să rămână acolo destulă vreme.

– Haide!

Cara începu să împingă roaba către următoarea boxă din șir. Aruncă o privire înăuntru prin deschizătura îngustă, înainte să deschidă zăvorul de fier care ținea închisă ușa grea. Când intoarse capul, văzu că Drane nu o urmase. Noul ucenic de la grajduri rămăsese în urmă, cu o expresie de panică întipărită pe chip. Cara se uită la el și îl întrebă:

– Ai mai avut de-a face cu dragoni până acum?

Drane scutură din cap.

– Și atunci de ce vrei să muncești aici?

– Dar eu nu vreau! explodă el. Tata a avut ideea asta...

A, minunat, îi trecu Carei prin cap. Dar, cu glas tare, zise:

– Vrei să spui că ți-e frică de dragoni?

Drane își plecă privirea și își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Parcă fără să vrea, dădu din cap aprobator:

– Da, puțin...

Cara scâpă un geamăt. Lucrurile mergeau din rău în mai rău!

– Ei bine, tot va trebui să începi de undeva. Vino încoace. Hai, vino!

Târându-și cu greu picioarele, Drane înaintă puțin, și Cara deschise ușa boxei.

– Ea este Breezeskimmer, spuse fata pe un ton aspru. Poți să le citești numele de pe plăcuța de alamă de deasupra ușii. Drane ridică ochii, citi cele scrise pe plăcuță mișcând din buze (amănunt pe care Cara nu putu să nu îl observe) și aprobă morocânos din cap.

– Este din rasa Silvertip, e un dragon de curse.

Drane ridică din sprâncene:

– Dragon de curse?

– Da. Există o mulțime de rase diferite de dragoni, măcar atâta lucru trebuie să fi auzit.

Drane scutură din cap, iar Cara își strânse buzele văzând atâta ignoranță.

Ea își întinse mâna și începu să recite, strângându-și degetele unul după altul pe măsură ce numea diferitele rase de dragoni:

– Ei bine, aici, la Dragonsdale, avem dragoni de pază, care sunt cei mai mari dintre toți, și dragoni de vânatoare. Apoi avem dragoni de spectacol și dragoni de curse, cum este Breeze de aici. Ea ar fi trebuit să fie acum afară și să se antreneze împreună cu ceilalți, dar a avut niște colici. Alberich, vraciul dragonilor, a trecut pe aici ca să o vadă...

– Cine?

Cara încercă să găsească exact cuvintele cu care să explice lumea năucitoare a hergheliei de dragoni într-un fel pe care Drane să îl înțeleagă.

– Un doctor are grijă de oamenii bolnavi, iar un vraci de dragoni are grijă de dragonii bolnavi. Alberich e cel mai bun din